

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimæ Sanctissimæ Virginis Mariæ Matris Dei

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1726

VD18 80217915

Artic. V. Quantùm possibile, imitanda est SS. Virgo in augmentatione
primæ gratiæ, quam ipsa accepit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45581

benti bonam voluntatem. Obsecro te, informa nos circa hoc argumentum, ut saltem reportare possimus fructum ex hac Consultatione.

ARGUMENTUM.

Quantum possibile, imitanda est Sanctissima Virgo in augmentatione primæ gratiæ, quam ipsa accepit.

ARTICULUS V.

Videtur mihi, dicebam Viatori meo, quod si vellemus, nihil tam nobis facile esset, quam incessanter locupletare nos pretioso thesauro iustificantis gratiæ & charitatis Sanctæ. In primis certum est, nos id posse cum Deus id velit, nobisque injungat velut magnum legis suæ præceptum, ut ipsum amemus ex toto corde nostro, quod faciendi nobis quoque confert & impertitur medium: Ideo enim exornat animam nostram habitu Charitatis & gratiæ sanctificantis, à quibus attollitur supra vires suas naturales, & accipit virtutem ac robur producendi actus amoris divini. Non solum autem nobis confert hos sanctos habitus, qui nos inclinant ad ipsum amandum; sed quia maximum ipsius est desiderium, ut ipsum amemus actualiter, quatenus nihil nobis desit ex eo, quod ad hoc requiritur necessario, incessanter, vel saltem frequenter stat ad januam cordis nostri, ibique pulsat per gratias suas actuales &

excitantes, nos admonens, ut de ipso cogitemus, ipsumque amemus: Ego solum ad ostium & pulso. Apoc. 3. v. Nonne hoc est, conferre nobis non solum omnem potestatem, sed omnem etiam facilitatem, hauriendi è thesauris ipsius, nosque quantum voluerimus, locupletandi?

Secundo, cum non sit quaestio nisi de amanda infinita bonitate Dei, quæ tota est amabilis, cumque habeamus cor, quod non solum nullam habet repugnantiam ad amandum, sed potius tam fortem inclinationem, ut sine amore vivere non posset, tamque patrum suam habeat consolationem nisi amet, quam oculi nisi videant. Tandem, cum juxta doctrinam Sancti Thomæ, quam etiam experientia confirmat, ex omnibus virtutibus nec unica sit, quæ conferat tam suavem, tamque fortem inclinationem suos producendi actus, sicut sancta charitas ardorem confert producendi suos: nonne habeamus ex parte nostrâ omnem ad amandum.

Habemus ex nostrâ parte omnem facilitatem amandi Deum.

D d d 2.

aman-

Dens confert nobis plenam potestatem, incessanter augendi ipsius gratias.

amandum exoptabilem promptitudinem ac facilitatem?

Efficiacia,
motiva,
quibus im-
pellamur
ad augendū
incessanter
amorem
nostrum.

Tertiò cum certum sit, quòd habitus virtutum augeantur & roborentur per actus, à quibus producuntur: cùmque potissimùm amor sacer speciale hoc habeat supra virtutes morales & acquisitas, quòd augeatur semper per omnes actus, quos producit, sive magnos, sive parvos: eòquòd Deus ponat in corde nostro omnem amorem, quem ex eo trahimus per actus, pro eo, quòd virtutes acquisitæ non roborentur nisi per actus fortes & vigorosos, debilitentur autem per debiles: Unde oritur, nos quotidie non evadere magis divites pretioso hoc auro amoris facti? Omnis anima, quæ semel ejusdem tenet possessionem, quando etiam non esset nisi in gradu minimo, adauget certò toties ipsius habitum, quoties produxerit ipsius actum. Jam absque intermissione facere id potest, cum Deus ad hoc ipsi omnia conferat media, cum ad hoc non cesset sollicitare ipsam; cùmque ex parte suâ ipsa non inveniatur nec repugnantiam, nec difficultatem, eòquòd nil magis oblectet ipsius cor, quàm amare, quòd est amabile. Ecce ergò non crescimus in hoc omni momento? Ecce incessanter non augemus pretiosum hunc thesaurum amoris facti? Quòmodo possibile est, quòd, cum bene sciamus, consistere in hoc omnes divitias, quas portabi-

mus è terra in cælum, quasque possidebimus in æternum? quòmodo inquam possibile est, quòd non accendamus ardore maximò comparandi nobis illas?

Ut ex te audio, respondit mihi Viator noster, nihil est tam facile: sed an nescis, esse nobis magna quatuor obstacula, quæ se opponant felicitati nostræ, nosque impediunt, ne faciamus progressum, quem possemus in amore & gratiâ? Illa perdere nos faciunt bona tanti valoris, ut si cognosceremus jacturæ nostræ magnitudinem, lacrymis sanguineis hanc deplorare vellemus. Eheu! superare possemus hæc obstacula; si nobis sat foret animi ac bonæ voluntatis illa oppugnandi; Ast ignavè nos cedimus illis, nos rapi permittimus ab eis in turpitudines & probra, quæ indigna sunt nobilitate hominis Christiani; quando non ducimus vitam nisi purè naturalem, velut illam Paganorum; quandoque etiam descendimus infra hanc, ad vitam nempe totam animale, & similem illi bestiarum. Dicam tibi, quæ sint hæc obstacula.

Primum est, quod asserimus nobiscum, dum nascimur; Omnes concipimur in peccato: *In peccatis concepit me Mater mea.* Et hoc peccatum est velut ignis infernalis, quod horrendam edit stragem & explicationem in animabus nostris; & licet is extinguatur in aquis sacri Baptismi, relinquit tamen

Obstacula
fastidiosa,
quæ nos
impediunt

Psal. 66.

Primum ob-
staculum,
est concu-
piscentiæ

Incipit
po-
tur-
tra-
no-

Quid sit ar-
dor concu-
piscentiæ.

men semper post se certas quasdam reliquias perniciosi sui caloris, qui non immeritò nuncupatur somes peccati: Siquidem accidit nobis, quod fornaci fortiter accensæ, quæ, postquam subtractus est ipsi ignis, conservat adhuc calorem, quendam, quo proximè disponitur ad resumendum facillimè ignem; sic postquam ignis peccati eiectus ex nostrâ est animâ, relinquit semper ibi calorem suum, per quem disposita pluriimùm maneat, ut novis succendatur peccatis; Et hic perniciosus est ardor, qui constituit concupiscentiam, quam afferimus nobiscum nascendo, quemque ferè nunquam deserimus perfectè, nisi moriendo: Eheu! quis explanare posset mala, quibus incessanter nos afficit hic ardor.

Inprimis ipse semper à Deo nos avocatur, quantum potest, & trahit ad ea, quæ displicent ipsi; dico, quantum potest; siquidem ipse est velut naturale quoddam pondus animæ, sicut illud horologii, quod, quantum potest gravitate suâ id semper trahit in imum; dico etiam, quòd semper; talis enim est conditio rerum naturalium, quòd non possint seipsas suspendere & moderari, multò minùs inhibere activitatem suam, sed suum semper prosequantur cursum ex omni fortitudine suâ. Lapis non magis necessitatur ad precipitandum se semper in imum ex toto pondere suo, quàm concupiscentia nobis tribuat

Inclinatio
nostra na-
turalis nos
trahit ad
malum.

continud fortem inclinationem erga creaturas. Verum est quidem, nos hic posse resistere, eòquòd libertas nobis sit, quàm nihil flectere possit, ipsâ reluctante; verum est etiam, nos debere illi resistere, eòquòd socorditer illi cedere & miseram suam sequi inclinationem, sit vivere bestialiter, & prolabi infra conditionem humanam, & consequenter infinità ratione elongari ab exercitijs facti divini amoris.

Verum est quoque, quòd tam parum ipsi resistatur, ut parvo excepto numero bonarum animarum, quibus est animus inferendi sibi ipsis generosam hanc vim, quæ necessaria est juxta leges Sancti Evangelij ad rapiendum cælum: *Et violenti rapiunt illud*, omnes ferè alias non sequuntur inclinationes, quàm illas naturæ; Omnes nonnisi proprias suas attendunt propensiones, nec contendunt, nisi quòmodo contentent illas. Concupiscentia, quæ quasi ubivis tenet imperium in mundo, invenit ubique obedientiam; & amor proprius, qui summè dominatur in cordibus, impellit eos ad faciendum omnia, quæ sibi placuerint: Amor Dei expulsus est mundo; non tam facillè persuadet is nobis sua exercitia, non flectet nec lucrabitur cor nostrum per sua lenocinia; cum superare id suam non possit ducitatem. Verum est, inventurum semper cor nostrum jucundissimam in amando Deo suo

Matth. 23.
v. 12.

Oportet si-
bi inferre
vim, & ne-

D d d ; faci-

me ad hoc
habet ani-
mum.

facilitatem; sed renuntiandum nobis esset amor nostro proprio; at tollere nos deberemus supra nos ipsos & omnes creaturas, ut adhaeremus non nisi Deo soli; & nemo hanc sibi inferre vult violentiam. Libenter satisfacimus nostris inclinationibus, & nescimus incredibilem voluntate nos victuros in regno amoris Dei: Moriendum propterea est nobis amor nostro proprio; & ut huic moriamur, patiendum est nobis; & nemo nec vult pati, nec mori.

Quam hor-
ribilis sit
eo: cepus,
quem infe-
rimus Deo.

O Deus Omnipotens! in quam stupendam vivimus cœcitate, quin eam advertamus. Volumus pati, & millenas indies nobis inferre violentias pro vanitatibus mundi, eoque has æstimemus, has amemus, nulli parcentes labori, modo obtineamus quod desideramus. An igitur non nisi Deus sit tam vilis in nostrâ æstimatione, ut nec minimam amore ipsius velimus nobis inferre vim: dicam unicum verbum, quod enecare nos deberet pudore, vel congelare sanguinem in venis nostris ex intuitu horrendissimæ redargutionis, quam propterea accipiemus in die iudicij; Volumus nobis plurimam inferre vim, ut moriamur Deo, & omni juri, omni prætensionem ad aeternitatem beatam, ut vivamus nobis ipsis, ut per momentum voluptates degustemus humanas: excutimus propterea acres remorsus conscientie, & omnes impulsus ac sti-

mulos gratiarum Dei, quæ nos experiri hic faciunt tam fortes oppositiones: Et nolumus nec momento nobis inferre vim, ut vivamus Deo, & possideamus ipsum in æternum.

O sidera cœli! plorate super cœcitate insensatâ hominum. Dæmon offert illis voluptatem infamem, dilabentem in instanti; summum vanitatis, evanescentem in momento; tenue lucellum, quod vertitur in nihilum, priusquam vertatur manus; & dæmon clamat ad illos, id monstrans ipsis: *Et violenti rapiunt illud*: *Habebis hæc, sed magnam te oportet inferre tibi violentiam: Renuntian- dum in perpetuum est Deo, & possessioni bonorum infinitorum in aeternitate: Nondum est satis, ardendum tibi est in sempiternum in flammis devorantibus inferni: Experire bene animum tuum: an satis is magnus tibi sit, ad inferendum tibi hanc violentiam, quæ durabit tamdiu, quamdiu Deus erit Deus? & ipsi tam obstinata sunt desperationis, ut annuant ad inferendam sibi immanem ac sevam hanc violentiam. Ex alterâ parte, Deus offert illis regnum gloriæ suæ, & aeternam infinitorum gaudiorum suorum possessionem; & dicit illis hæc promittendo: *Et violenti rapiunt illud*. Habebitis hæc omnia; sed per aliqua momenta debebitis inferre vobis violentiam, resistendo perverfis incli-*

patio;

Considera-
tio efficiat
quod ali-
quis ma-
jorem sibi de-
beat inferre
vim pro sua
perditione,
quam pro
sua salute.

Secun-
dum
obsta-
ntia
est i-
ta &
via.

nationibus sensuum vestrorum; invenietis in hoc vestra pacem animæ; & ego potentem elargior vobis gratiarum mearum succursum: Videte, an velitis id facere; perpendite seriò, an id sit operæ pretium: dicere haud quaquam audent ore: Non, nolo; non æstimo regnum æternum, quòd mihi offert, respectu voluptatis præsentis, quâ exspoliare me deberem; Et id, quòd abhorrent dicere, non abhorrent facere: Ecce quòmodo defectus & omissio levis violentiæ privet ipsos gratiâ & amore Dei, quem conservare possent, imò etiam indies augere, si inferre sibi vellent violentiam.

Secundum
obstaculum
est ignorãtia & ignavia.

Secundam obstaculum oritur ex parte animæ, quòd cum non minus contrarium sit proposito, quòd Christianus habere potest proficiendi semper in gratiâ & amore Dei, non minus etiam nocivum est ipsi ac perniciosum; Et hoc est ignorantia, quâ peccatum sauciavit intellectum, & certa quædam debilitas, quàm reliquit in voluntate: ignorantia intellectus nostri privat ipsum cognitione Dei. Eheu verum est! Non cognoscimus Deum, & idèd non amamus ipsum; si cognosceretur, impossibile foret, quin amaretur. Sed quâ ratione cognosceretur, cum nemo sit, qui ipsum studeat cognoscere? Spernitur lectio librorum devotorum, fastidiuntur colloquia spiritalia, negligitur oratio, quæ scho-

læ sunt, ubi addiscitur cognitio Dei: dum interim nemo non studet suum implere caput innumeris vanis curiositatibus, quæ ita mentem occupant, ut omnem ipsius lucentur existimationem, omnem ipsius sibi concilient attentionem, non relinquentes Deo nisi oblivionem, neglectum, auderem dicere, contemptum. Quâ igitur ratione feratur majori ardori & assiduitate in Deum anima, quem ferme non cognoscit, quèmq; proin parvi æstimat, quàm feratur in res sensibiles, quarum cognitioni & plurimam navat operam, quæque summâ prosequitur existimatione?

Tenebræ
intellectus,

Et quando etiam intellectus non haberet tantam cognitionis circa Excellentias Dei, ut persuasissimus esset, Deum infinitâ ratione esse amabilem: voluntas nostra evasit per peccatum tam debilis, tamque ignava, ut non nisi magno cum languore amplectatur exercitia amoris sacri: quæris, unde oriatur hæc debilitas, hæcque impotentia? Inprimis ex gravi munere, quo sauciata est anima per peccatum: non ita debilitatur corpus, quando vulneratur ad mortem, quàm debilitetur anima, quando peccatum exspoliavit ipsam semel vitâ gratiæ: Secundò ex facilitate quâ indies se onerat pluribus peccatis venialibus, quæ licet tantæ non sint malitiæ, ut prorsus destruant gratiam sanctificantem, imminuunt

Unde oriatur debilitas voluntatis.

auunt tamen plurimum ipsius vigorem & activitatem, Tertio ex eo, quod anima nostra adhaereat rebus sensibilibus, quæ adhesio quamvis levis videatur & valde innocens, non tamen intermittit captivare ipsam & impedire, ne liberè ferri possit in Deum: Eheu! Non opus est catervis fortibus, sufficit tenuè filum, ad impediendum aviculam, ne liberè evolet versus aërem. Quâ ratione quis volet animam, quæ pluribus parvis nexibus adstringitur terræ, tam facile evolare in cœlum? Non, ed quod Deus nunquam futurus sit absolutus Dominus cordis hujus anime, quamdiu adhærebit alijs, nunquam etiam hæc anima magnos faciet progressus in gratiâ, & amore Dei sui.

Et ecce secundum obstaculum, quod nos impedit ab imitatione Sanctissimæ Virginis in progressu, quam ipsa faciebat continuè in gratiâ & amore Dei: ipsius intellectus erat illuminatus sublimiori cognitione Dei, quàm unquam illuminata fuerit anima puræ alicujus creaturæ. Hæc est doctrina Sancti Thomæ, qui affirmat, neminem imaginari sibi posse, quàm profundam ipsa obtinuerit Dei cognitionem: *profundissimam divine sapientia, ultra quàm credi potest, penetravit abyssum.* Ipsius voluntas non solum libertina erat ab omni adhesionè & affectu erga id omne, quod non est Deus, sed

D. Thom.
in cap. 2.
Lucæ.

insuper facti amoris ferebatur in ipsum pondere, quod à Sancto Joanne Damasceno nuncupatur inflammatum & flagrans Dei desiderium: *Dei cupiditate flagrans.* An mirandum sit, quod incessanter produxerit ipsa actus amoris Dei tam fortes, tamque perfectos, ut semper dimidiâ ex parte illius adauxerit habitum.

Quid nos sumus miseri, ed quod ignorantia Dei nos reddat stupidos, & quasi incurios ipsius; quodque debilitas & captivitas nostræ voluntatis nunquam non languentes constringat nos in ergastulo creaturarum? Eheu! an nunquam inferemus nobis sufficientem vim ad oppugnandum & superandum hoc obstaculum? an nunquam noverimus, quid sit Deus? an nunquam plenam obtinebimus libertatem amandi ipsum ex toto corde nostro? Abeste vanæ curiositates, rerum profanarum studia, nova eorum, quæ in mundo aguntur, nuntia, quæ non nisi innumeris me occupant cogitationibus vanis; perpetuum meo dicitote vale animo, relinquitte libertatem mihi, ut me totum impendam cognitioni veritatis æternæ, ubi meam inveniam felicitatem, ubi facilitatem obtinebo consecrandi totum cor meum Deo; Et quamdiu meum occupabitis animum, tamdiu hanc non assequar facilitatem. Abeste nocivi affectus, qui meam constringitis voluntatem servitute filiorum

S. Damascenus orat. de Nativ. Virginis.

Qui nos cognosceret nisi Deum, non s. facu-

mares nisi
ipsum,

seculi, illamque retinetis, ne totam & integram donare se possit Deo; disumpo vos in perpetuum, & vivere volo in libertate Filiorum Dei, qui probè gnati, sibi satis non esse cordis ad amandum Patrem suum cœlestem, nec atomum illi ex eò præscindere vellent: Diliges ex toto corde.

Ecce optima senfa, eximios affectus, dicebam ipsi, optarem

michi tempus, illos ex otio & pen-
sularibus ponderandi; quiescamus parùm, ut parvam saltem institua-
mus desuper considerationem: ni-
hilominus te liberum non pronun-
tio ab obligatione declarationis,
quàm promisisti circa duo alia
obstacula; respiravimus paulisper;
Et ecce, quomodo exia rem sit
profecutus.

* * *

ARGUMENTUM.

De duobus ultimis obstaculis, qua nos impe-
diunt, ne progrediamur in gratiâ & amore Dei.

ARTICULUS VI.

Sept. v. 15.

Tertium obstaculum nos re-
tardans, nosque suo oppri-
mens pondere, oritur ex
parte Corporis: Corpus, quod cor-
rumpitur, aggravat animam. Cor-
pus corruptibile, quod circumfere-
rimus usque ad tumulum, aggra-
vat animam, & corrumpit ipsam
ratione quâdam, quamvis tota sit
incorruptibilis. Corpus patitur
necessitates suas, & oportet ani-
mam, quamvis ipsius sit Domina,
se eò demittere, ut inserviat ipsi;
oportet hanc ipsi suppeditare vires
ad laborandum, & exin permit-
tere ipsi tempus ad quiescendum;
& quamvis ipsa ex natura sua sit a-
gilis, more fulguris, reptare ta-
men debet ubivis locorum cum in-
commodo hoc pondere, & non-
nisi lento cum ipso incidere gradu.

Tertium
obstaculum
est corpus &
infirmities
ipsius.

debet ipsi porrigere alimenta, &
exia concedere ipsi tempus huc di-
rigendi, & quodd superfluum est,
rejiciendi. O anima more Ange-
lorum spiritualis! anima æterna!
anima destinata ad possidendum
Deum! quantâ oppressa es humi-
liatione, dum captiva detineris in
corpore carneo?

Neque id satis est, oportet to-
lerare ipsam indies speciem quam-
dã moris, permittendo Corpo-
ri suo disperiri propemodùm di-
midiam partem vitæ suæ cum fra-
tre mortis, qui somnus est: & to-
to hoc tempore infelix anima, cum
habeat usum libertatis suæ velut
impeditum ac suspensum, cogitur
tolerare tormentum nocturnarum
phantasmatum, quæ sæpius veluti
damnatam quandam divexant &

Corpus
dum dor-
mit, aufert
animæ me-
moriã Dei.

A. P. Isaac. Consultat. Tom. III.

E e e

cor-